

Velká Británie vyšla ze sedmileté války jako nejsilnější koloniální velmoc. Její říše nyní zahrnovala nejen původní jádro britských zámořských držav, tedy pruh anglofonního a převážně protestantského osídlení na atlantickém pobřeží Severní Ameriky, ale i katolickou Kanadu, exotické oblasti Indického subkontinentu a další území. Nové impérium bylo velice heterogenním celkem a čekala ho dlouhá éra obtížné konsolidace. Jednotný obchodní zájem, který byl v předchozích letech považován za hlavní pilíř Britské říše, doplnila neméně významná vojenská síla a impérium se v očích současníků začalo jevit velice podobným těm, o jejichž pádu často čítali v knihách.¹³⁴ O obavách z této změny svědčí nejen kniha E. Gibona „Úpadek a pád říše římské“ (The History of the Decline and Fall of the Roman Empire), kterou připomíná Linda Colleyová, ale i hlavní smysl díla Thomase Pownalla „O správě kolonií“ (The Administration of the Colonies), které jsem v této práci tak často citoval. Tím nebylo nic jiného, než opětovné vybudování Britské říše na pevných základech „commercial interest“.¹³⁵

Roztříštěnost zájmů se odrazila i na podobě koloniálního obchodu, nejdůležitější součásti hospodářských vztahů metropole a kolonií. I přes zásadní změnu politických poměrů v Severní Americe zůstala hospodářská struktura britských držav v této části říše bez zásadních změn. Ve vztazích Velké Británie a „třinácti kolonií“ zůstaly i nadále zachovány mnohé dřívější animozity, které v poválečných letech umocnila hospodářská recese. Odlišnosti v hospodářských zájmech Velké Británie a jejích kolonií, ztělesněné odporem k Grenvillově koloniální politice, se staly jedním ze zdrojů lokálního separatismu uvnitř kolonií.

Význam vývoje obchodních vztahů uvnitř impéria byl o to závažnější, že se nedotýkal pouze obchodních vrstev. Zmínili jsme například portrét obchodníka, načrtnutý roku 1747 Johnem Campbellem.